

[Kjeld Olesen.]

nogen måde kan anbefale unge mennesker at blive militærnægter. Jeg mener, at det rigtige ud fra en bredere sikkerhedspolitisk vurdering er, at man har et forsvar, og at man fastholder en værnepligt, men jeg kan ikke være enig i ministerens handlemåde, selv om jeg erkender, at problemet rummer forskellige aspekter.

Jeg mener f. eks., at man i alt dette skal lægge mærke til, at ud over de mere officielle begrundelser, som jeg nævnte med det religiøse, det etiske, det politiske, så kan bekvemmelighedsgrunde også spille ind, og jeg mener, at man, samtidig med at vi diskuterer denne stramning, også skal gøre klart, at dette med bekvemmelighedsgrunde må være noget, man søger at sætte ind imod. Så vidt jeg husker, står der udtrykkelig i loven af 1933, at der bortset fra tiden, man er inde, skal gælde de samme vilkår for værnepligtige og for civile værnepligtige med hensyn til indkvartering og en lang række andre praktiske ting. Jeg mener, at man meget vågent må have øje for, at dette lighedsprincip fastholdes, og jeg skal ikke se bort fra, at der på et og andet område kan siges ikke at eksistere dette lighedsprincip. Ved ønsket om at blive overflyttet til civil værnepligt kan et bekvemmelighedshensyn derfor spille ind.

Men jeg mener alligevel ikke, at man skal gå så langt, som man altså her har gjort, og lukke døren. Jeg mener, at man med nogen smidighed kunne have brugt den sunde fornuft, have opstillet nogle regler, således at man kan begære sig overflyttet til civilt arbejde efter at have været inde et stykke tid. Man kan så sætte en grænse, rekruttiden ville f. eks. være ganske passende. Derfor vil jeg bestemt håbe, at man tager denne nyorientering op til revision og altså ikke administrerer på denne skrappe måde.

I princippet er vi altså enige i forslaget med de forbehold, jeg her har nævnt.

Må jeg endelig sige, at problemet som sådant er langt større end den del af sagen, vi diskuterer her. Forsvarsministeren har tidligere erkendt, at når man når frem til 1973-74, så bliver den gal med hensyn til at have tilstrækkeligt med værnepligtige. Så vidt jeg har forstået forsvarsministeren, er det sådan, at man vil rykke sessionerne frem, årgangene frem for at kunne få nok.

Jeg kan kun komme til det resultat, at det kun er en stakket frist, man herved får.

Jeg har ved forskellige lejligheder efterlyst og vil også gøre det ved denne lejlighed, hvilke tanker regeringen egentlig har gjort sig her. Nu er det uheldigvis sådan, at vi er ved at nærme os afslutningen af folketingsåret, og forsvarsministeren er til et møde, som han ikke kunne sende afbud til, i Bruxelles, og der er en fungerende forsvarsminister, der naturligvis ikke kan have problemerne inde på livet på samme måde som forsvarsministeren selv, men da det drejer sig om et principielt spørgsmål, som jeg går ud fra at man på en eller anden måde må have diskuteret på bredere basis, vil jeg spørge: hvad agter regeringen egentlig at gøre? For man kan ikke bare lade stå til. Man kan ikke bare sige, at den ordning, vi har, er så og så god, og så se bort fra den udvikling, der er stærkt i gang.

Jeg stiller altså dette spørgsmål, idet jeg kan anbefale forslaget med de forbehold, jeg har givet udtryk for.

Juul-Madsen: Selv om man måske for længe siden har holdt op med at undre sig, når hr. Kjeld Olesen udtaler sig om forsvarspolitiske problemer, så kunne man måske alligevel have ventet en anden indstilling til socialistisk folkepartis paradeforslag i denne forbindelse end den, hr. Kjeld Olesen gav udtryk for.

Jeg vil gerne på det konservative folkepartis vegne udtrykke min glæde over den saglige redegørelse, som indenrigsministeren kom med, og hvormed han motiverede sin afvisning af det forslag til folketingsbeslutning, som socialistisk folkeparti har fremsat. Jeg forstår meget vel det synspunkt, at en ordning, som har været uhyre lempelig, men som efterhånden på forskellig måde er blevet misbrugt — hr. Kjeld Olesen var inde på det, og vi ved jo, at bekvemmeligheds-synspunktet i den senere tid mere end andre synspunkter har været afgørende for en række indkaldte værnepligtige — at en sådan ordning, der efterhånden kan bryde forstyrrende ind i den militære uddannelse, må bortfalde, og at man må administrere efter lovens bogstav.

Jeg må måske også have lov til at understrege, at militærnægterne i dette land, så vidt jeg kan se det, ikke har noget at be-